

væsentlig Svækkelse af den sigtedes Stilling som Part i Sagen. Det have vi ikke kunnet gaa med til. Vi mene, at den sigtede har Krav paa denne Stilling, for det første af almindelige Humanitetsgrunde, men for det andet ogsaa af Retsgrunde. Anerkendelsen af den sigtede som Part i Sagen er ikke blot i hans egen Interesse, men tillige i Domstolens og derved i hele Retsplejens Interesse. Det er i Domstolens Interesse, fordi man kun paa den Maade kan hindre, at en Dommer kommer til at tage Parti i Sagen. Jeg vil komme tilbage til det nærmere ved de enkelte Ændringsforslag.

Det første Ændringsforslag, jeg skal omtale, er Nr. 236 angaaende Nævninger. Flertallet foreslaar der, at sigtede ikke skal have Ret til Nævninger uden Overanklagerens Samtykke i visse Voldssager. Den almindelige Betragtning, som Flertallet gør gældende til Forsvar for sit Forslag, kan Mindretallet i og for sig meget vel tiltræde. Det er den, at man ikke bør anvende Nævninger i Smaasager, kurante Sager. Det er ganske rigtigt. Det har ogsaa været Grundlovens Tanke, i alt Fald Grundlovsudvalgets Betænkning har ved Misgerningssager tænkt sig vigtigere Straffesager, men det forekommer ikke Udvalget, at man paa det Grundlag kan komme til et saadant Forslag som det. Flertallet her stiller. Der er to Tilfælde, som indbefattes under Flertallets Forslag. Det ene er det, at Sagen angaar Vold paa Person, som ikke har betydelig Skade til Følge. Nu maa man vel erindre, som ogsaa den ærede Ordfører fremhævede, at de Tilfælde, hvorom her bliver Tale, ere navnlig dem, som komme ind under Straffelovens § 203, der har en meget betydelig Rækkevidde, den strækker sig fra Smaatilfælde, mindre vigtige Sager, til meget betydelige Sager. Vi indrømme, at der ikke er Grund til at give sigtede Ret til Nævninger i saadanne Tilfælde, hvor Sagen er uden væsentlig Betydning, men Vanskeligheden ligger i at sætte Grænsen mellem de Tilfælde, hvor han skal have Ret dertil, og hvor han ikke skal have det. Det synes os ikke, at man kan sætte Grænsen saaledes, som Flertallet har foreslaaet, og lade det bero paa, om der har været en betydelig Skade; thi det beror jo paa et Skøn, om Skaden er betydelig, og dette Skøn maa overlades til Retten. Det er endvidere ikke stemmende med Lovforslagets almindelige System at lade sigtedes Ret til Nævninger bero paa et saadant Skøn fra Rettens Side. Ellers beror jo sig-

tedes Ret paa en Artsbestemmelse, en Bestemmelse, der henviser til visse bestemte Forbrydelsesarter. Deter et klart System, hvorom der ikke let kan blive Tvivl. Vi kunne derimod ikke se rettere, end at der meget let kan rejse sig Tvivl ved Anvendelsen af den af Flertallet foreslaaede Bestemmelse. Og det kan ikke være anderledes, end at den sigtede, der af Retten bliver berøvet Adgangen til Nævninger, i mange Tilfælde vil føle sig forurettet, og dette kan let give Anledning til, at man misforstaar Rettens Stilling, at den altsaa allerede paa Forhaand bliver inddragen i Agitationer og andre Ubehageligheder. Det mene vi ikke, at det er værd at udsætte sig for, og vi kunne derfor ikke tiltræde dette Forslag. — Det andet Tilfælde, der gaar ind under Flertallets Forslag, er de Voldsager, hvor sigtede tidligere har været straffet for Vold paa Person med Fængsel paa Vand og Brød eller højere Straf, og hvor der ikke er gaaet 10 Aar siden den første Forbrydelse. Dette vil Flertallet, saaledes som Ordføreren nærmere udviklede, forsvare ved den Betragtning, at man ikke bør indføre Nævninger i saadanne Sager, hvor det drejer sig om professionelle Voldsmænd. Det kunde Mindretallet i og for sig meget vel tiltræde, men det forekommer os rigtignok, at Forslaget gaar meget videre, end Ordføreren's Ord gik, og det kan let ramme saadanne Tilfælde, hvor man vist kan blive enig om, at det ikke er rigtigt at udelukke Nævninger. Lad os tænke os det Tilfælde, at en Mand f. Eks. under Slagsmaal har udøvet Vold og er bleven dømt til Vand og Brød. I dette Tilfælde vil han efter Flertallets Forslag blive udelukket fra at kræve Nævnings Anvendelse i de næste 10 Aar, selv om den Sag, der nu er Spørgsmaal om, maaske er særdeles tvivlsom, det kan jo f. Eks. dreje sig om Nødværetilfælde. Vi mene derfor, at dette Forslag i sin Helhed gaar meget for vidt, og kunne derfor ikke tiltræde det.

Jeg kommer derefter til Flertallets Forslag under Nr. 240 og 241, der angaa Spørgsmaalet om, i hvilke Tilfælde der skal beskikkes offentlig Forsvarer. Flertallet i Udvalget har her fulgt Flertallet inden for Kommissionen, hvorimod Folketingets Forslag i det væsentlige stemmer med det Forslag, der var stillet af Kommissionens Mindretal. Naar man kortelig skal betegne, hvori Forskellen ligger, er det den, at der ikke tillægges sigtede en Ret til at forlange Forsvarer beskikket, undtagen hvor der rejses Tiltale for Lands-